

Viltis

Kai stovi ant bedugnės krašto
Ir jau nebetiki viltim,
Svarbiausia, ką turi žinoti, -
Turi tikėti pats savim.

Ir nebijok nors retkarčiais suklysti,
Ne visada būni teisus,
Bet tavo pareiga suprasti
Savus gyvenimo tikslus.

Išmoksi vėl gyvent iš naujo,
Šypsotis, džiaugtis ir mylėt,
Tik siek savų tikslų ir stenkis
Gyvenimą mylėt ir ateitim tikėt.

Rudens pamąstymai

Kas vargina žmogų,
Apsunkina dalią?
Kas atima viską,
Prieš tai viską davę?

Kodėl tylą spengia?
Kodėl šerkšnas baltas?
Ruduo tarsi verkia,
Lyg būtų ko kaltas?

Kodėl nežinojimas
Liūdesį gimdo?
O jei sužinotum,
Širdis ar nurimtų?

Kas atneša duonos
Į svetimą kiemą?
Ko verkiame naktį?
Kam šypsomės dieną?

Lapkričio susitikimai

Gal brangūs mūsų artimieji net nemiršta,
Jie tik nusikelia į kitą būtį?
Matau aš veidus jų tarsi per miglą tirštą,
Taip norisi ilgiau su jais pabūti.

Paklausti jų, ar gera, ar ramu anapus.
Ar regi sielos amžinąją šviesą?
Bet tyli rudenio žieduos paskendęs kapas,
Paslėpęs saugo nuo gyvųjų tiesą.

Gal kažkada mes susitikt ir vėl galėsime,
Pasaulių abiejų pasiekę ribą?
Vėl pirmas lapkričio naktis apšvietusios,
Kaip ta viltis žvakelės jaukiai žiba.

Muzika

Kai neramu lietingą dieną,
Man muzika ramina sielą.
Ir tartum didelė banga
Užpildo širdį šiluma.

Ir kai akordai susilieja
Į vieną visumą, tada
Tiktai galiu suprasti,
Ką reiškia muzikos kalba.

Joje galiu surast paguodą,
Ko man kiti galbūt neduoda.
Ji paverčia mus geresniais,
Širdis suspurda angelo sparnais.

Nes tik tada, kai baigias žodžiai,
Ir neturiu, ką pasakyti,
Suskamba muzika iš lėto,
Tik reikia širdimi klausyti.

Benamiui

Ar išdrįsi paklausti benamio:
- Kaip tau sekas, žmogau, kaip laikais?
Nepabodo sėdėt prie to namo,
Vaikščiot didelio miesto takais?

- Gyvenu viltimi, kuri saugo,
Neturiu daugiau ko prarast, -
Atsakys tau ramiai tas benamis,
Kuris bando sau laimę surast.

Abejingai gal eisi pro šalį,
Užsiėmęs savais reikalais,
O kartais gal tyliai jį keiksi,
Ko jis vaikšto kasdien vakarais?

Jis pats kaltas, namų kad neturi
Nei draugų, pinigų ar šeimos.
Tegul ir nesitiki, kad praeidamas
Koks žmogus jį širdingai paguos.

Kitą žmogų nuteisti taip lengva -
Kartais elgiamės mes lyg dievai,
Bet nei vienas negalim žinoti,
Koks rytojūs pas mus dar ateis.

Žiema

Koks nuostabus žiemos peizažas,
Ir žemė padengta sniegu gražiai,
O šiaurės vėjas labai šaltas
Lyg Antarktidoje ledai.

Ir medžiai snaigėm pasipuošę,
Lyg būtų šventei pasiruošę.
Ir džiugina žmonių veidai,
Kai juos visus linksmus matai.

Kaip fotografijoje atrodo,
Taip viskas nuostabiai gražu,
Bet greitai net nepastebėsime,
Kaip sniegas tirps ir virs lyg miražu.

Tad neliūdėkim šaltą žiemą,
Nusišypsokime žmonėms
Ir pamatysim, kaip bus gera
Ne tik tai mums, bet ir kitiems.

Gerumas

Ne visi vienodai mes laimingi,
Nesam mes tiek pat ir mylimi,
Ne kiekvienas mokame šypsotis,
Bet svarbiausia, kad šiandieną gyvenim.

Ir visų skirtingi norai,
Kartais reikia tiek nedaug.
O kitiems net laimės saujom
Niekada nebus per daug.

Skausmą jaučiam mes skirtingai,
Nevienodai jo ir duota,
Bet štai turim šį tą bendro –
Mums gerumas dovanotas.

Tad svarbiausia juo dalintis
Visada ir su visais,
Nes kažką ir mes paliksim
Iškeliavę amžiniais takais.

Namai

Vingiuotas kelias veda į namus
Ir sukelia jausmus šiltus.
Mintim sugrįžus į senus laikus,
Prisimenu aš žmones man brangius.

Kaip pasiilgau aš namų,
Tiktai šiandieną suprantu.
Kiek laukia ten manęs žmonių,
Tarp jų labai gerų draugų.

Naktis, sutemo, jau tamsu,
Bet nematau savų namų.
Vaikystės išbraidytos pievos,
Jos liūdi tartum būtų vienos.

Namai ne ten, kur mes gyvenam,
O ten, kur norime sugrįžti.
Ir vis dėlto manasis namas –
Tik amžinas vingiuotas kelias.

Liūdinčiam

Kai tau bus liūdna, aš paguosiu.
Tu nebeverk, susilaikyk,
Tik būk šalia. Tau ranką duosiu.
Paimk ją švelniai ir laikyk.

Nereikia ašarų, šypsokis,
Juk liūdesys tau nepadės.
Padėsiu aš, kuri dar moka
Sumažinti kančią tavos širdies.

Aš dovanosiu tavo sielai
Šiltus švelnumo lašelius.
Širdis sušils, gyvent bus miela
Ir liūdesio daugiau nebus.

Salomėjai Nėriai

Tavo pats jaunumėlis –
Rytmetinė daina,
Tik ar visą suspėjai
Išdainuoti Tu ją?

Meilė didelė Tavo
Gamtai, žmogui, Tėvynei,
Tik visi, kam ją skyrei,
Ar tavęs nenuvylė?

Ir alyvos žydėjimą,
Ir diemedžio grožį
Į eiles Tu sudėjai –
Taip meilę įrodei.

Gyvenimo knyga

Tą pačią knygą vis skaitau,
Kasdien naujus lapus vartau,
Jų suskaičiuoti negaliu,
Nes vėl naujus skaityt turiu.

Kaip noris atsiverst senus lapus
Ir prisiminti buvusius laikus.
Kaip gyvenau ir ką maščiau?
Kas džiugino mane anksčiau?

Skaitau gyvenimą kaip seną brangią knygą,
O ko tikėtis nežinau.
Ar džiaugsiuos šitaip visą laiką?
Ar skausmą kęsti teks ilgai?

O ateities dar lapai neskaityti
Ir kiek jų bus, dar nežinia,
Galiu tiktai spėliot, mąstyti,
Ką man atneš nauja diena.

Ilgesys

Kartais tu jautiesi liūdnas
Ir net nežinai kodėl.
Lyg esi kažką praradęs,
Bet jau pamiršai ir vėl.
Lyg tai buvo kas vertingo,
O gal būta tai žmogaus?
Bet žinai tik vieną tiesą –
Tai kažkas labai brangaus.
Kartais tu jautiesi liūdnas,
Lyg ilgėtumeisi to,
Ko nebūtum net sutikęs,
Niekad akyse nematęs jo.
Ilgesys užvaldo sielą,
Nerimas gadina dieną.
Reikia imtis daug veiklos,
Kad nesuktum sau galvos.

Kažkur toli

Kažkur paskendusi šviesa
Nusineša dar vieną dieną.
Vėl oras dvelkia tuštuma,
Ir miškas prieky tarsi siena.

Kur vakar dar girdėjosi skambi daina,
Jau kvepia liūdesiu giliu.
Vėl auš nauja ir vis kita diena,
Bet saulė ta pati švies.

Kai artimi sudaužo sielą,
Nebežinai jau, kas geriau:
Gyvent taip pat ir kitą dieną
Ar netikėt niekuo daugiau.

Vakaras prie jūros

Aš nežinojau, nueit man ar likti,
Bet taip nesinorėjo jūros palikti.
Jau smėlį nudažė saulės rausvumas
Ir akį patraukia dangaus raudonumas.

Tiek daug spalvų aš seniai nemačiau,
Štai paukščiai pakyla į dangų aukščiau.
Jie skrenda ilsėtis į savo lizdus,
Jų giesmę girdėsime ryte, kai nubus.

Jau keičias dangus, greit juodas jis bus,
Galėsime regėti gražiausius sapnus,
Kol aš vėl galvosiu, nueit man ar likti,
Nes taip nenorėsiu jūros palikti.

Praeitis

Praeitis. Kodėl ji mums svarbi?
Kodėl mes grįžtam ten nuolat visi?
Dažnai užklumpa mintis įkyri,
Ar gyvena dar žmonės kažkada sutikti.

Vertinkim tik tai,
Kas mums padėjo augti
Ir ko iš praeities galėjom
Malonaus sulaukti.

Nebegrįžkime atgal,
O kurkime sau naują dieną.
Prisiminimai – dažniausiai jie liūdni,
Nes visi susiję su praeitimi.

Nebesušildysi

Uždegsiu aš žvakutę,
Norėdama tave sušildyt,
Gal sušalai? Gal šalnos
Sustingdė tavo širdį?

Jau lapai baigia kristi,
Ir lapkritis atėjo.
Labai ilgai liūdėjau,
Bet ar tikrai vertėjo?

Ir pajuntu tada aš ašarą ant skruosto
Ir suprantu – nebūsi tas, kuris man ją
nušluosto.

Vienatvė

Vienatvė – ne bausmė,
Vienatvė – tai palaima,
Nes tik kai būna vienas,
Žmogus pajunta laisvę.

Nenoriu šokių, nei kalbų,
Triukšmingi miestai slegia,
Vienatvė – draugė nuolanki –
Mane už rankos veda.

Jei noriu verkti, aš verkiu
Arba dainuoju garsiai,
Vienatvė šypsosi linksmai –
Manęs visai nesmerkia.

Kai mėtų arbata kvapni
Po kambarį pasklinda,
Tiktai tada aš suprantu –
Vienatvė man patinka.

Svetimi

Praeini lyg pro sieną
Pro žmogų, kurį taip gerai pažinojai.
Neatsisukęs nueini
Ir atsisukti net negalvojai.

Nebežinai, ką jam jauti,
Ir nebenori jau žinoti.
Manau, kad negerai,
Kai artimieji tampa svetimi.

Nerūpi broliams jau sesuo,
O seseriai nemieli jos broliai...
Šiltesnis, rodos, net akmuo,
O laikas lekia šuoliais.

Priminimas žmogui

Nebūk šioj žemėj akmeniu pilku,
Kurį visi praeiviai mindo.
Srovenk šaltinio vandeniui tyru –
Juk jis ištroškusį pagirdo.

Ir pažadais lengvai nesibarstyk,
Tesėki žodį ir apginki garbę,
Mylėk gyvenimą, draugus brangink,
Pajauski sieloje pilnatvę.

Ir jei likimas taptų atšiaurus,
O saulė ne taip skaisčiai šviestų,
Vis tiek dalinkis meile, gerumu,
Kad širdies šviesa kelius nutiestų.

Laiko tėkmė

Išeina lapkritis rūstus,
Nušaldęs gėlių žiedus,
Palikęs medelius plikus,
Darganas ir lietu.

Kai pilka ir žvarbu,
Kažko man liūdna, neramu.
Ir gaila išeinančio rudens,
Širdy ilgai dar nerimas gyvens.

Žiema ateina lyg dama
Su pasaka balta.
Ir žvėrys sniego patale,
Ir snaigės skriejančios ore.

Šaltis baltas lelijas nupieš
Ant visų langų stiklų,
Savo šokį šoks pūga
Tarsi nuotaka balta.

Mano medis

Aš nežinau, į ką man atsiremti,
Kai nėra medžio, nėra tvirto peties.
Aš nežinau, net kam man pasiguosti,
Kai nėra šalia suprantančios širdies.

Po mišką braidžioju ir ieškau medžio,
Kurio kamieną lemta apkabinti,
Kurio pavėsy pasijausčiau saugiai
Ir svajones galėčiau išsakyti.

O medžių daug, ir jie visi panašūs,
Galingi, vienas už kitą aukštesni.
Jie man kaip broliai rankas ištiesia,
Bet ieškau to, kurio širdis dosni.

Kuris nelinksta ten, kur vėjai pučia,
Nors audros ir aplaužė jam šakas,
Vis tiek jis stovi oriai, nepalūžęs,
Aš ateinu užtvartyt jam žaizdas.